

UBRIS
Oriana Fallaci
Inshallah

We know
books

Copyright © 1990-2017 Rizzoli Libri S.p.A. / Rizzoli, Milan
© 2019 Mondadori Libri S.p.A. / BUR, Milan

Prima edizione Rizzoli 1990
Prima edizione BUR 2000
Prima edizione aggiornata BUR Opere di Oriana Fallaci ottobre 2009

www.bur.eu
Site oficial Oriana Fallaci: www.orianafallaci.com

Credit foto copertă: © Ștefan Ioan

© 2025 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legele copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legea în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FALLACI, ORIANA

Inshallah / Oriana Fallaci; trad. din lb. italiană de Ines Simionescu. - Iași:
Lebăda Neagră, 2025
ISBN 978-630-330-108-2

I. Simionescu, Ines (trad.)

821.131.1

ORIANA FALLACI

Inshallah

Traducere din limba italiană
de Ines Simionescu

Lebăda Neagră
Iași, 2025

cu fiecare bucătică a experienței sale care durase trei milioane de ani, că era așa. Cu alte cuvinte că a fi viu înseamnă a fi nemuritori. Și, oferind soarelui un chip revenit complet la tinerețea sa, se duse să se așeze pe partea stângă a navei.

* * *

La trei fix ridicară ancora. Cea de-a treia navă se desprinsese de chei și urmată de strigătul înnebunitor ieși din docul de vest. În timp ce elicopterele flotei coborau la mică altitudine, în timp ce santinelele de pe crucișătoare, fregate și nava amiral și-au orientat binocurile, ofițerii de la Centrul Operațiilor de Luptă se lipiră de ecranele radarelor, în timp ce la bord toți erau crispați de o tensiune spasmodică, nava parcurse cei opt sute cincizeci de metri de canal care mărginea latura internă a docului. La viteza de șase noduri, ajunse la far. Îl depăși, inițiat arcul de parabolă îndreptat spre nord-vest și parcursese aproximativ treizeci de metri când motoscaful lui Rashid porni pe neașteptate din vârful segmentului vertical, adică din golful de lângă doc. Trecând imediat la 35 de noduri începu să se deplaseze rapid de-a lungul segmentului oblic sub un unghi de 45 de grade, adică de-a lungul falezei cheiului, ținându-se permanent mai puțin paralel cu cheiul se adaptă la arcul de parabolă al navei, stabili traiectoria care cu latura stângă forma un alt unghi de 45 de grade, apoi Rashid blocă timona. Declanșă detonatorul și totul se desfășură așa cum demonstrase Angelo în cazul problemei sale de trigonometrie. Radical din: $13,662 + 52 - 2 \times 5 \times 13,66 \times \cos 60^\circ$. Și plini de sânge, invalizi, chelboși, unii cu un singur ochi, o singură ureche, trei labe și atât, și totuși foarte frumoși, morți de milioane de ori, de miliarde de ori, și totuși vii, vii, prin urmare nemuritori, în acea noapte câinii sălbatici reveniră să invadeze orașul.

CUPRINS

ACTUL ÎNTÂI	7
Capitolul întâi	9
Capitolul al doilea	54
Capitolul al treilea	85
Capitolul al patrulea	116
Capitolul al cincilea	161
Capitolul al șaselea	197
ACTUL AL DOILEA	233
Capitolul întâi	235
Capitolul al doilea	280
Capitolul al treilea	317
Capitolul al patrulea	353
Capitolul al cincilea	388
Capitolul al șaselea	428
ACTUL AL TREILEA	465
Capitolul întâi	467
Capitolul al doilea	515
Capitolul al treilea	562
Capitolul al patrulea	600
Capitolul al cincilea	657
Capitolul al șaselea	720
EPILOG	843

CAPITOLUL ÎNTÂI

- 1 -

Noaptea, câinii vagabonzi invadau orașul. Sute și sute de câini care, profitând de frica celorlalți, se împărășiau pe străzile pustii, prin piețele goale, pe aleile nelocuite, și nimeni nu știa de unde veniseră, fiindcă ziua nu-și făceau niciodată apariția. Poate că ziua se ascundeau printre ruine, în pivnițele caselor distruse, prin canalizări, laolaltă cu șobolanii, poate că nici nu existau fiindcă nu erau câini, ci, mai degrabă, fantasmelor unor câini care căpătau o formă reală odată cu întunericul, pentru a mima oamenii de care fuseseră cândva uciși. La fel ca oamenii, se împărțeau în bande mistuite de ură, la fel ca oamenii, nu voiau decât să se sfărtece între ei în bucăți, iar ritualul monoton se desfășura întotdeauna sub același pretext: cucerirea unui trotuar devenit valoros datorită resturilor de mâncare și putreziciunilor. Avansau încet, în grupuri conduse de un șef de bandă care era câinele cel mai feroce și cu o statură mai impozantă, iar la început nu-i observai pentru că înaintau în tăcere. Strategia soldaților care se târăsc într-o tăcere plină de precauție, cu scopul de a se abate asupra dușmanului și a-l îndepărta. Însă, deodată, șeful bandei lansă un lătrat, asemănător sunetului unei goarne care anunță atacul, după lătrat urmă alt lătrat, încă unul, apoi hămăitul colectiv al bandei care se poziționa în cerc pentru a închide grupul advers, prinzându-l într-un asediu care împiedica fuga și declanșa infernul. Rostogolindu-se printre putreziciuni, agresori și agresați se prindeau unii pe alții cu colții de gât și de spate, se mușcau de ochi și de urechi, se sfărteceau de pânțele,

iar urletele de furie erau mai asurzitoare decât bombele. Nu conta ce luptă tulburase noaptea, ce încăierare între oameni, asurzitorul vacarm al câinilor care se ucideau unii pe alții pentru a intra în stăpânirea unui trotuar depășea bubuiturile rachetelor, vuietul mortierelor, detunăturile artileriei. Și niciun moment de liniște, de armistițiu. Abia atunci când cerul începea să se lumineze sub difuza strălucire violacee a zorilor, iar bandele dispăreau lăsând în urmă lacuri de sânge și stârvurile tovarășilor învinși, începeai să auzi iarăși zgomotele de război pe care le scoteau rachetele, mortierele și artileria. Însă chiar atunci se stârnea o nouă zarvă, nu mai puțin înspăimântătoare: cea a cocoșilor care, înnebuniți de spaimă, pierduseră noțiunea timpului și, în loc să anunțe răsăritul soarelui, cântau până răgușeau, comentând acele sunete printr-un cucurigat. O canonadă și un cucurigat. O rafală de mitralieră și un cucurigat. O împușcătură și un cucurigat. Disperat, terorizat, omenesc. Un sughiț la indigo, în care ți se părea că recunoști cuvântul *ajutor*. Ajutor! Ajutor! Mii de cocoși. Ai fi spus că în fiecare casă, în fiecare curte, pe orice terasă, se afla o galinacee în delir și că fiecare cocoș trăia cu unicul scop de a-și striga propria nebunie. Sau nebunia orașului, chinurile dintr-un loc absurd, pe care hărțile militare îl indicau prin sigla 36S-YC-316492-Q15? Zona 36, nivelul S, cadranul YC, coordonatele 316492, altitudinea 15, cu alte cuvinte, Cartierul General al contingentului italian din Beirut.

* * *

Întins pe patul de campanie pe care și-l așternuse în adăpostul din pivniță, Angelo stătea și asculta, neputând să adoarmă, iar la fiecare cucurigat chipul lui frumos se strâmba într-o grimasă de exasperare. Ura cocoșii ăia într-un asemenea hal încât, atunci când vedea unul, întorcea capul ca să nu-l mai vadă.

Față de câini, în schimb, simțea un fel de curiozitate sumbră pentru că nu te lăsau să te apropii de ei – de la distanță nu li se distingeau decât siluetele neclare, aproape ca umbra unei umbre care e pe cale să se destrame – și pentru că nu-i mai văzuse niciodată. Se ridică atent să nu-l trezească pe Charlie, căpitanul său, care dormea în camera de alături. Aprinse lanterna și începu să se plimbe în lung și-n lat. Numai că spațiul era atât de îngust, iar picioarele lui lungi parcurgeau atât de repede distanța de la un perete la altul, încât renunță imediat. Se întoarse să se întindă pe patul de campanie și rămase aici, nemișcat, frământat de întrebări. Și dacă, oare, insomnia nu-i fusese provocată de concertul sfâșietor, se întrebă el, ci de încercătura în care intrase acum două luni cu Ninette? Femeie splendidă, de acord. Păr lung, castaniu, care se unduia în reflexe auriu, pupile violet, tulburătoare, în care ardeau toate dorințele lumii, gură carnoasă, trăsături aspre și mândre, de regină barbară, și corp care îți tăia respirația numai când te uitai la el. Problema e că frumusețea nu ajunge pentru a justifica o relație romantică. Atunci când nu are nimic de oferit în afară de monotona invitație *let-us-make-love*, hai să facem dragoste, *let-us-make-love*, atracția pe care o exercită asupra simțurilor devine o problemă, chiar o amenințare: o capcană întinsă în calea libertății tale. Blestemată fie ziua aceea de august! Se cunoscuseră într-o zi de august, într-o librărie din zona de est, în timp ce cumpăra ziare pentru Charlie. Un gest distrat, o împingere involuntară a cuiva care stă în spatele tău, o atingere care, pe moment, ți se pare inofensivă.

— *Excusez-moi, Madame*. Scuzați-mă, doamnă!

— *Don't mind, sergeant*. Nicio problemă, sergent!

Un dialog imposibil, desfășurat prin intermediul lui *je-ne-comprends-pas, I-don't-understand, mish-fahem, non-capisco*. Cu greu și-a spus fiecare numele.

— *Je m'appelle Angelo*, pe mine mă cheamă Angelo.

— *My name is Ninette*, pe mine mă cheamă Ninette.

Și totuși, în ziua următoare, a venit să-l caute: din bază în bază, din post în post, a ajuns până la Cartierul General. Îndrăzneț, curajoasă, provocatoare. Într-un cartier în care indecența feminină constituia cea mai gravă ofensă adusă lui Allah, și vai de aceea care nu-și acoperea capul și nu-și ascundea formele sub o ciudată cămașă de noapte sau un chador¹, ea venise cu părul în vânt și cu o rochie atât de strâmtă, încât, la prima vedere, părea dezbrăcată. În mână ținea o cutie cu bomboane.

— *For you*, pentru tine!

O refuzase, i-a spus la revedere, dar, în duminica următoare, ea a venit din nou: îmbrăcată la fel și cu o altă cutie cu bomboane.

Oftă supărat. Acceptase cadoul, ce greșală! De atunci nu trecea nicio duminică fără ca ea să se prezinte la Cartierul General. Venea și când din munți se trăgea cu tunuri de 155, chiar și atunci când se dădea o luptă de-a lungul Liniei Verzi, și doar văzându-l fremăta cu bucuria unei pisici care-și găsisse motanul.

— *Angel, my angel!* Angelo, îngerul meu!

Apoi alerga veselă în întâmpinarea lui, îl amețea cu râsete și vorbă în engleză, cu fraze de neînțeles din care deduceai numai că era creștină, locuia în zona de est și avea de gând să-l ducă în pat, adică să-l fure fără voia lui. *Let-us-make-love, let-us-make-love*. Cum să-i reziste în ciuda dorinței pe care i-o stârnea? Cum să-i explice că el nu-și dorea aventuri sentimentale, că până și o aventură sentimentală este o iubire, oricum un angajament amoros, o legătură temporară care intră în conflict cu libertatea ta? Cum să o facă să înțeleagă că lui nu-i trebuia

1. Îmbrăcămintea exterioară purtată de femei în unele părți ale Orientului Mijlociu, în special Iran și Irak. Este o mantie în formă de semicerc, care atârână de vârful capului până la tălpi, curgând peste îmbrăcămintea de dedesubt pentru a ascunde formele corpului unei femei. Chadorul nu are niciun sistem de prindere și este menținut închis de mâinile femeii. În farsi, cuvântul *chador* înseamnă, literal, „cort” (n.r.).

nici iubire, nici angajament amoros, fiindcă avea nevoie de libertate ca să înțeleagă cine era, ce anume căuta și ce însemna Viața? Lipsindu-le o limbă comună (el nu știa araba și vorbea în franceză, ea nu știa italiana și vorbea în engleză), putea să se apere numai prin *je-ne-comprends-pas, I-don't-understand, mish-fahem, non-capisco*: tactica pe care o folosisse în cele două luni. Ieri însă, odată cu o altă cutie cu bomboane, i-a adus un pachetel învelit în hârtie de ambalaj pentru farmacie. În pachetel, un anticoncepțional. Și, când ți se oferă un anticoncepțional, mai poți, oare, continua să te aperi prin *non-capisco*? În cel mai rău caz, și chiar cu riscul de a face o impresie proastă, îl poți înapoia. I-l înapoiasse, dar, dându-i-l înapoi, i-a întâlnit tulburătoarele pupile violet în care ardeau toate dorințele lumii, și atunci se pierdu în ele.

— OK, Ninette. *Demain, tomorrow*, mâine.

Mâine era azi și... Bineînțeles că ea era aceea care-i dădea emoții, care-i provoca insomniile! Sau nu? Nu, era criza care-l făcuse să se piardă cu firea de când stătea în orașul câinilor vagabonzi și al cocoșilor care o luaseră razna: în locul absurd pe care hărțile militare îl indicau prin sigla 36S-YC-316492-Q15. Era disconfortul care îl dezorienta de când descoperise că nu știa cine era, ce voia și ce însemna Viața. Era nemulțumirea care îl devora și care apărea, iar și iar, la suprafață odată cu fiecare pretext, inclusiv cu acela de a nu dori să cedeze în fața dorinței acelei splendide femei care i se oferea...

Avu o criză de furie. Înainte de a veni la Beirut, acest lucru nu se întâmpla. Accepta existența fără să comenteze, cu dezinvoltura unui animal care mănâncă, bea, doarme și se împerechează după bunul său plac. Se bucura de tinerețea lui. Nu-și punea prea multe întrebări. Acum, în schimb, nu se bucura de nimic. Avea întotdeauna o stare de tensiune extremă, se afunda mereu, tot mai mult, în negura unei revolte fără să aibă niște ținte precise, în norii unei neliniști metafizice, și nu făcea decât să-și frământa creierul cu de-ce-uri pline de nedumerire. De exemplu,

de ce se afla aici, de ce alesese o meserie care nu se potrivea caracterului său și structurii sale mentale, adică meseria de soldat, de ce trădase prin această meserie matematica. Cât îi mai lipsea matematica, cât o mai regreta! Matematica masează meningele așa cum un antrenor masează mușchii unui atlet. Îl inundă cu gândire pură, îl spală de sentimente care corup inteligența, îl conduce în sere unde cresc flori minunate. Florile unei abstracțiuni alcătuite din concretețe, ale unei fantezii alcătuite din realitate... „Ești într-un tren care merge cu 15 kilometri pe oră și afară plouă. Stai la fereastra din stânga, privind în direcția în care merge trenul, și vezi un strop de ploaie care cade pe geam: de la dreapta la stânga, adică oblic, formând un unghi de 30 de grade față de verticală. Apoi trenul accelerează, depășește 20 de kilometri pe oră, iar unghiul format de stropul de ploaie se schimbă: ajunge la 45 de grade față de verticală. Cu ce viteză cade stropul de ploaie în primul, dar în al doilea caz?” Nu, nu e adevărat că matematica e o știință rigidă, o doctrină severă. Este o artă seducătoare, capricioasă, o vrăjitoare care poate face mii de farmece și mii de minuni. Poate instaura ordine acolo unde-i dezordine, poate conferi un sens lucrurilor lipsite de sens, poate răspunde la orice întrebare. Poate chiar oferi ceea ce cauți în esență: formula Vieții. Trebuia să te întorci, să o iei de la capăt cu modestia unui școlar care a uitat, în vacanță, tabla înmulțirii. Doi ori doi fac patru, patru ori patru fac șaisprezece, șaisprezece ori șaisprezece fac două sute cincizeci și șase, iar derivata unei constante este egală cu zero, derivata unei variabile este egală cu unu, derivata unei variabile la putere... Nu-și mai amintea? Ba da, își amintea! Derivata unei variabile la putere este egală cu produsul dintre exponentul puterii și variabila cu același exponent minus unu. Și derivata unei diviziuni? Este egală cu derivata deîmpărțitului înmulțit cu împărțitorul minus derivata împărțitorului înmulțită cu deîmpărțitul, totul supra deîmpărțitul înmulțit cu el însuși. Simplu! Normal că n-ar fi chiar atât de simplu să găsești formula

Vieții. Găsirea unei formule semnifică rezolvarea unei probleme, iar pentru a rezolva o problemă e nevoie să o enunți, iar pentru a o enunța trebuie să pleci de la o ipoteză... Ah, de ce-o trădase pe vrăjitoare? Ce anume îl făcuse s-o trădeze?

Se foi în patul de campanie. Poate autobuzul care îl ducea de la Brianza la Milano și de la Milano la Brianza atunci când mergea la universitate. În fiecare dimineață, două ore de mers într-o hărmălaie care te prosteste, iar după-amiaza, alte două ore de oboseală care te moleșesc, astfel încât te întorci acasă atins de un fel de ură față de vrăjitoare care-ți cere un asemenea sacrificiu. Poate jugul familiei care te oprimă cu aceleași reproșuri și cu aceleași nemulțumiri. *Nüm-a-lavürum-per-mandät-a-scöla, datt-un'istrüsiün, e-ti-te-diset-gnanca-grassie.* Noi-muncim-ca-să-te-trimitem-pe-tine-la-școală, ca-să-ți-dăm-o-educație, iar-tu-nu-ne-spui-nici-măcar-mulțumesc. Poate melancolia provinciei unde nu se întâmplă niciodată nimic și unde singura consolare este să cochetezi cu vecina de aceeași vârstă cu tine, singurul mod de petrecere a timpului liber fiind s-o însoțești la cinematograf și să vizionezi un film la care nu te uiți, deoarece te gândești prea mult la integrala nedefinită sau la teama de a n-o fi lăsat cumva însărcinată. Poate natura ta afectată mereu de incertitudini și de dubii, întrucât cine gândește mult ajunge să recunoască avantajele și dezavantajele lucrurilor, pierzându-se în incertitudini și dubii. Ce voi face cu diploma mea în matematică? Voi descoperi noi lumi, noi stele? Voi inventa o teorie care va schimba cursul civilizației? Credeai acest lucru, la început. De aceea țineai în cameră posterul cu mutra spirituală a lui Einstein și divina lui ecuație $E = mc^2$. Orarul autobuzului, reproșurile familiei și melancolia provinciei ți-au consumat însă încrederea în tine. La un moment dat ai judecat lucrurile și ai stabilit că nu merita să fii unul dintre cei mulți. Nu vei descoperi nimic, nu vei inventa nimic, te vei folosi de diplomă ca să-ți găsești un loc de muncă unde să profiți de cunoașterea integralei nedefinite, te vei căsători cu vecina de aceeași vârstă cu tine,

LIBRIS

vei avea copii cărora le vei spune, la rândul tău, *nüm-a-laviürum-permandät-a-scöla, datt-un'istrüsüün, e-ti-te-diset-gnanca-grassie, noi-muncim-ca-sä-te-trimitem-pe-tine-la-şcoala, ca-sä-ţi-däm-o-educaţie, iar-tu-nu-ne-spui-nici-măcar-mulţumesc*. Vei deveni, înainte de vreme, un adult cu brazde pe suflet și îți vei pierde, înainte de vreme, tinerețea. Mai bine să întârzi în acea zi, să-ți ieși un concediu, prezentându-te la apel în cadrul serviciului militar la care n-ai răspuns de trei ani... Da, trădase matematica pentru a nu-și pierde, înainte de vreme, tinerețea. Lumea crede că armata îmbătrânește. Dimpotrivă. Armata restituie copilăria, cristalizează copilăria, o oprește tot așa cum floricultorii opresc creșterea plantelor care, astfel, prin comprimarea rădăcinilor și tăierea frunzelor, devin arbuști, adică bonsai. Intellectul tău în locul rădăcinilor comprimate, maturitatea ta în locul frunzelor tăiate. Jucăriile cu care te ademenește uniforma și salariul cu care ți se plătește o slujbă care nu-i slujbă, ci un joc, sunt instrumente ale magiei. Să lăsăm deoparte ipocriziile: e amuzant să mășăluiiești, să țintești ca un campion siluetele de pe poligon, să mânuiești explozibili, să escaladezi munți greu de traversat, să te scufunzi în adâncurile mării, să sari de la înălțime cu parașuta, pe scurt, să te prefaci că ești în război. Dacă nu ți se întâmplă vreo nenorocire sau dacă nu ești trimis într-un război adevărat, te transformi, pe bune, într-un copil. Un copil fără nicio grijă, dintr-un internat fără nicio grijă, care se numește cazarmă. Ca să nu mai punem la socoteală plăcerea care te încearcă atunci când îți pui în evidență forța: corpul tău, pe care matematica îl slăbise și pe care armata l-a făcut mai puternic, s-a transformat într-o mașinărie frumoasă pentru joacă și seducție. Statură impunătoare, umeri largi, coapse înguste, abdomen plat. Și la naiba cu posterul cu mutra spirituală a lui Einstein și divina lui ecuație $E = mc^2$!

Zâmbi cu tristețe. Adio, poster, adio, vis de descoperire a unor noi lumi, a unor noi stele, de a inventa o teorie care să schimbe cursul civilizației – devenise ceea ce, în Italia, se cheamă

*incursore*¹. Adică un supersoldat, un samurai modern care mășăluiiește ca nimeni altul, trage cu arma, mânuiește explozibili, escaladează munți greu de traversat, se scufundă în adâncurile mării, sare cu parașuta și își dă duhul în războaie adevărate. Însă avea douăzeci și șase de ani, iar la douăzeci și șase de ani știa să facă numai acel lucru. Minteia lui era atât de amortită încât nu reușea nici măcar să enunțe problema pentru a găsi formula Vieții și cu mare greutate își amintea că derivata unei variabile la putere este egală cu exponentul puterii înmulțit cu variabila la exponent minus unu. Voia să-și folosească din nou creierul. Să-l ducă din nou în serele prin care s-a plimbat înainte ca floricultorul cinic să-i comprime rădăcinile intelectului și să taie frunzele maturității sale. Voia să înceteze să mai fie un arbust. Să crească, să devină, în cele din urmă, un adult chiar cu prețul de a-și face brazde pe suflet. Să moară cu acele brazde, nu să-și dea duhul la douăzeci și șase de ani într-un război adevărat. O clipă: motivul insomniei sale să fie, oare, suspiciunea că-și va da duhul la douăzeci și șase de ani într-un război adevărat? De săptămâni întregi, Condorul îi ținea în stare de alertă: au dublat apărarea, au triplat serviciile de pază, toate învoirile au fost suspendate. Ieri, carabinieri din ghereta de pază de la intrare aproape c-au prins-o pe Ninette. Aici-e-interzis-parcatul, ordinul-generalului. Iar Condorul nu era tipul de general care se alarmează din nimic. Cât despre Charlie, nu făcea decât să sufocă pe toată lumea cu recomandările lui de a fi atent-aici, atent-acolo, vreau-s-aveți-ochi-și-n-cur, se-așteaptă-ceva. În parte, din cauza ciudei, în parte, din cauza neîncrederii, a refuzat de fiecare dată să le dea importanță. Acum le dădea însă și trăgea concluzia pe care ar fi trebuit să o tragă atunci când se pusese să asculte lătrăturile câinilor și cucuriga-tul cocoșilor care o luaseră razna. Nu, nu fusese concertul asurzitor, nu fusese încercătura amoroasă ori pseudoamoroasă în care

1. Luptător din trupele de comando (n.tr.).

se băgase singur, nu fusese criza declanșată de jena și nemulțumirea lui! Așteptarea unui lucru era cea care-l neliniștea. Ceva ce până ieri nu exista și care azi-noapte exista, se mișca, înainta încet pe întuneric și, înaintând, răspândea un miros de moarte. Nu moartea care ucide cu focuri de armă, rafale de mitralieră, canonade. O altfel de moarte. Mai înspăimântătoare, mai avidă. O moarte pe care nu reușea să și-o imagineze, dar pe care o simțea cu fiecare fibră a corpului său, cu fiecare por al pielii sale, cu fiecare nerv al sistemului său nervos...

— *Allah akbar, Allah akbar, Allah akbar! Wah Muhammad rassullillah! Inna shahada rassullillah...* Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare, Dumnezeu e mare! Și Mahomed este profetul Său! Adevărat vă spun că El este profetul Său...

Vocea muezinului coborî din minaretul moscheii în Rue de l'Aérodrome pentru a se amesteca cu lătrăturile câinilor vagabonzi, cucurigatul cocoșilor care o luaseră razna, cu rumoarea obuzelor de mortieră. Modulând un imn tânguitor, se umflă în pene ca să psalmodieze precepte misterioase, ca să răspândească rugăciunea de dinainte de zorii zilei, iar Angelo tresări. Ora cinci dimineața! Trebuia să se odihnească un pic. Apoi stinse lanterna, închise ochii, și câteva minute mai târziu dormea de parcă muezinul ar fi anunțat zorii oarecare dintr-o zi oarecare. O duminică la fel ca oricare alta.

— 2 —

Îl trezi un sunet de obiecte lovite și senzația că se afla în mijlocul unui cutremur de pământ. Patul de campanie se clătina, podeaua vibra, dulapul părea o barcă ce se legăna pe o mare cuprinsă de furtună. Apoi cutremurul încetă, se așternu o liniște imobilă în timpul căreia se întâmplă să se uite la acele fosforescente ale ceasului, să-și noteze că arătau șase și douăzeci

și patru, iar atunci un tunet monstruos pocni aerul cu o lovitură apocaliptică. Se ridică în picioare. Cu gesturi automate își trase pe el uniforma de camuflaj, își încălță ghetele și o porni în fugă înspre camera de alături ca să-l strige pe Charlie. Însă Charlie deja ieșea. Cu statura lui de uriaș scuturată de un tremur involuntar, alerga înspre scările care duceau în spatele curții și mormăia: Fir-ar al dracului! Fir-ar al dracului! L-a urmat și, în timp ce-l urma, știa că acel ceva se întâmplase. O catastrofă gigantică, o tragedie prin comparație cu care dramele sale deveneau deșertăciuni. Dar nu se aștepta să vadă ceea ce tocmai văzu la lumina neclară a zorilor, iar la vederea acesteia se albi la față. Era o ciupercă ca un mastodont de praf roșu, roșul-închis al sângelui, care, cu o lentoare impresionantă, ieșea dintr-un nor negru aflat la doi kilometri sud și, ridicându-se, aspira pământul asemenea trompei unui ciclon colosal. Îl aspira, îl înghițea, îl ridica în înălțimi și de acolo îl scuipa ca să-l aspire încă o dată, îl scuipa iarăși, apoi îl desfășura ca pe un covor și forma o coroană plată care se extindea, se împânzea și întindea deasupra întregului cuprins o pătură de întuneric: o beznă fără limite din care ploua cu forme stranii, umbre stranii, fanteze cu două mâini și cu două picioare.

— Șefu'! Acolo jos...

— Da, acolo jos e Cartierul General american, răspunse cu voce răgușită Charlie.

Și aproape în aceeași clipă totul se clătina din nou, tremură din nou cu tresăriri specifice cutremurului. Clădirile păreau că se leagănă, copacii că se ridică și coboară, iar steagul din vârful portdrapelului că se unduiește, bătut de o adiere de vânt uscat. Poc! Se sparge un geam, câteva bucăți de tencuială cad cu un zgomot surd, din casa de alături se aude un țipăt înspăimântat: *Yahallah!* Apoi iar se lăsă tăcerea imobilă, iar lânzește pentru a-ți da din nou timpul necesar ca să arunci o privire înspre acele ceasului, să notezi că arătau șase și douăzeci și nouă, iar atunci un al doilea tunet plesni aerul cu o a doua lovitură apocaliptică.

O a doua ciupercă de praf roșu ieși dintr-un al doilea nor negru, de astă dată aflat la doi kilometri nord, tot ca să aspire pământul, să-l înghită și să-l scuipe, să-l aspire iar, să-l scuipe, desfășurându-l și formând o coroană plată care se extindea, se răspândea cu viteză și întindea deasupra întregului cuprins o pătură de întuneric: o beznă fără limite din care ploua cu forme stranii, umbre stranii, fanteze cu două mâini și cu două picioare.

— E acolo jos, șefu!

— Da, și acolo jos e Cartierul General francez, răspunde cu voce răgușită Charlie.

Nu spuse nimic altceva, însă Angelo auzise ce gândea: Următorea-ciupercă-e-pentru-noi. Și timp de un minut care le păru amândurora o eternitate, rămaseră nemișcați și muți, privindu-se fix unul pe celălalt. Ca și cum singurul lucru care se putea face era să aștepte moartea, stând acolo nemișcați și muți, privindu-se fix sau ca și cum ar fi vrut să facă schimb de suflute, întipărindu-și în memorie trăsăturile celuilalt. Înaltă și netedă, fruntea lui Angelo, descoperită pe jumătate, în partea dreaptă, de un ciuf rebel, plini de viață și albaștri, ochii săi mari, fremătător, nasul arogant, întinși, obrajii adânciți de niște pomeli pronunțați și dure, buzele sale bine conturate. Brăzdată de riduri vechi, fruntea lui Charlie, întunecată la tâmpile de părul scurt și negru, melancolici și adânciți, ochii săi închiși la culoare, veștejiți, obrajii un pic buhăiți și închise într-o grimasă de o infinită amărăciune, buzele sale îngropate sub mustățile țepoase ca de focă. Șase douăzeci și nouă plus unu, plus doi, plus trei, plus patru, plus cinci, plus șase, plus șapte, plus opt, plus nouă, plus zece, plus unsprezece, plus doisprezece, plus treisprezece, plus paisprezece, plus cincisprezece... Șase și treizeci. Odată scurs minutul, buzele îngropate sub mustățile țepoase ca de focă se deschiseră, să-mergem-în-Sala-operativă-băiete, și trecură pragul unei uși ascunse pe jumătate de sacii cu nisip. Plonjând într-un vacarm făcut de militari cu barba nerasă și uniforme puse cum putuseră și ei mai bine, într-un

haos de voci care se întrebau cu neliniște ce-s-a-ntâmplat, ce-a-fost-asta, traversară holul de la parter. Ajunseră într-o încăpere plină cu ecrane de radar, telefoane, hărți topografice, hărți geografice, aparate de emisie-recepție, cu radiofoniști care telefonau febril, ordonând starea de alarmă.

— Acvila, baza Acvila, răspunde! Aici Condor, Sala operativă Condor!

— Sierra Mike, baza Sierra Mike, răspunde! Aici Condor, Sala operativă Condor!

— Rubin, baza Rubin!

— Logistica, baza Logistică!

— Atenție, către toate bazele, către toate posturile, atenție! Stare de alarmă maximă! Blocați bine căile de acces, închideți-le cu tancuri! Creșteți atenția, opriți orice automobil, orice vehicul! Percheziționați, examinați fiecare pachet, fiecare obiect și, dacă-i necesar, trageți! Din ordinul Condorului!

În mijlocul încăperii, un bărbat frumos, având grad de general, arătând înspre un ceas mare, atârnat de peretele pe care se afla aparatul de emisie-recepție, urla ca un apucat. Era Condorul.

— De la șase și douăzeci și șase aștept rapoartele de la Ost Ten¹, de la Douăzeci și Șapte de Bufnițe și de la alte posturi de controool! Vreau, am spus vreau coordonatele exacte, distanțele preciseee! Iar ambulanțele, echipele de salvare, buldozerele să fie imediat trimise la francezi și la americaani! Spitalul de campanie să pregătească imediat sala de operațieee! Nu mă interesează că n-avem suficiente tăăargi! Cer imposibilul, ați înțeles, imposibiluuul!

Alături de el se afla adjunctul său, un colonel preocupat să analizeze o hartă plină de stegulețe tricolore: posibilele ținte ale următoarei ciuperci. În spatele colonelului preocupat, un căpitan

1. Substantivizare în limba italiană a acronimului englezesc UNTSO (United Nations Truce Supervision Organization, Organizația Națiunilor Unite pentru Supravegherea Armistițiului) (n.r.).

LIBRIS

furiOS de la parașutiști își descărca nervozitatea înjurând în propria limbă, iar un personaj bizar într-un halat cu dungi trandafirii și albastre, care își potrivea monoclul pe ochiul stâng, le ținea prelegeri în limba latină.

— *Sufficit, basta! Non decet!*

— *Ce sufficit, ce decet!* Vă spuneam eu că nu trebuie s-avem încredere în poponarii ăia, în rahații ăia, în labagiii ăia de *russillallah!* Vă spuneam eu că, într-o bună zi, o să ne-o bage pe cuuur!

— Și cu ce? Nu ne-ajută să ne-agităm! *Fortis animi est non perturbari in rebus asperis*, ne învață Cicero, adică sufletele puternice nu se tulbură în vremuri grele!

Cu pași lenți și cu aerul unei persoane care știe că poate interveni, Charlie se apropie de Condor.

— Lucrul de care ne temeam... Adevărat, generale?

— Da, Charlie. Abia am terminat de vorbit cu cei de la guvern: Cartierul General francez și Cartierul General american. Două camioane kamikaze. Un atentat. Un dublu atentat.

— Două... Iar al treilea, cel pentru noi, unde-i?

Condorul se întoarce să arate ceasul mare de perete. Arăta aproape șase și treizeci și trei.

— Vom afla în curând, Charlie. Între primul și următorul atac s-a scurs un interval de cinci minute. Și au trecut nouă minute de la primul, respectiv patru de la următorul. Dacă păstrează același interval...

— Eu nu l-aș păstra, generale.

— Nici eu... *Dac-aș fi în locul celui de-al treilea kamikaze, mi-aș acorda alte zece sau cincisprezece minute și aș acționa abia atunci când am începe să ne relaxăm...*

— Da, dar...

— Charlie, am făcut tot ce se putea! Și știi asta! Acum nu ne rămâne decât să așteptăm.

Se puseră pe așteptat, tăcuți. Tăceau acum cu toții. Până și căpitanul parașutiștilor care mai înainte înjurase, până și personajul bizar cu monoclu și halat cu dungi trandafirii și albastre

care până atunci ținuse prelegeri în latină, până și transmisioniștii așezați în fața aparatelor de emisie-recepție. Și ochii tuturor erau ațintiți asupra ceasului mare de perete, iar urechile tuturor erau încordate spre singurul zgomot care se auzea acolo, înăuntru: tic-tacul arcului care număra secunde. Fiecare tic-tac era o cucerire și, cu toate acestea, o exacerbare a angoasei, o speranță și, cu toate acestea, o multiplicare a tensiunii, a insuportabilei așteptări. O așteptare care nu-i privea numai pe dânsii, deoarece, chiar dacă ei fuseseră ținta cea mai ușoară și cea mai probabilă, următoarea ciupercă ar fi putut să se înalțe de la oricare dintre bazele pe care harta colonelului preocupat le localiza prin stegulețe tricolore și pe care transmisioniștii le apelaseră alarmați: baza Acvila, baza Sierra Mike, baza Rubin, baza Logistică. Tic-tac... șase treizeci și trei și o secundă. Tic-tac... șase treizeci și trei și două secunde... Tic-tac... șase treizeci și trei și trei secunde. Tic-tac... șase treizeci și trei și patru secunde. Tic-tac... șase treizeci și trei și cinci secunde. Tic-tac... șase treizeci și trei și șase secunde... La șase și treizeci și patru, adică după ce trecuseră cinci minute, toți își ținură respirația. Însă nu se întâmplă nimic, astfel că așteptarea continuă. *Dac-aș-fi-în-locul-celui-de-al-treilea-kamikaze-mi-aș-acorda-alte-zece-sau-cincisprezece-minute*, spusese Condorul, iar fraza nu scăpase nimănui. Tic-tac, tic-tac... șase și treizeci și cinci. Tic-tac, tic-tac... șase și treizeci și șase. Tic-tac, tic-tac... șase și treizeci și șapte. Tic-tac, tic-tac... șase și treizeci și opt. Tic-tac, tic-tac... șase și treizeci și nouă... La șase și treizeci și nouă, adică după ce-au trecut cele zece minute, Charlie se îndreptă spre Angelo care stătea deoparte și își rodea unghiile. Îl cuprinse afectuos cu un braț.

— Să nu disperăm, băiete!

— Nu, șefu', murmură Angelo, continuând să-și roadă unghiile.

— Poate că al treilea camion a fost neutralizat de o defecțiune la motor.